

Arrest

nr. 323 215 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. LERNOUT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 24 oktober 2023 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Prilep, Noord-Macedonië. Uw moeder is Albanese terwijl uw vader een Koerdische Turk is, geboren in Frankfurt, Duitsland. Uw ouders gingen vijf jaar voor het persoonlijk

onderhoud uit elkaar. U bent geboren als moslim maar sinds uw huwelijk in 2010 met M. G. (O.V. X.XXX.XXX), een Egyptische orthodoxe christen die u in Griekenland leerde kennen, accepteert u zijn religie.

Uw vader heeft schizofrenie en was meerdere keren in de gevangenis omwille van drugsbezit. Hij werd ook meermaals opgenomen in een psychiatrische instelling, waaruit hij ook al weggelopen is. Hij accepteert uw huwelijk niet omwille van de religie van uw man. Ook de burens en de mensen in uw omgeving accepteerden uw huwelijk niet omwille van de religie van uw man. Ze accepteren uw kinderen niet en zeggen dat ze van een christelijke man zijn. Er werd gezegd dat u altijd problemen zou hebben zolang u samen bent met hem. U kreeg voortdurend bedreigingen. Ze zeiden dat ze u of uw man zouden doden. Uw vader stuurde ook drugsdealers naar jullie huis om jullie bang te maken.

In 2014 verzocht u om internationale bescherming in Duitsland. U heeft niet gewacht op de beslissing en keerde korte tijd later terug naar Noord-Macedonië alvorens naar Griekenland te trekken omdat uw man daar toen verbleef en werkte. Na een verblijf van 5 of 7 maanden daar keerden jullie terug naar Noord-Macedonië, waar jullie een appartement in Gostivar huurden en waar uw man ook werkte.

Op 25 december 2021 stak uw vader u met een mes. Uw man was op dat moment in Griekenland aan het werk. U was thuis met de kinderen. Uw vader en zijn familie zeiden toen dat ze u zouden laten trouwen met een moslim. U weigerde dat echter, waarna uw vader u met een mes stak in uw maag. Hij zat voor dit incident slechts drie maanden in de gevangenis. Daarna heeft zijn moeder, die in Duitsland verblijft, zijn straf afgekocht, waardoor uw vader vrijgelaten werd. Hierna gingen jullie problemen met hem gewoon verder. Hij bleef jullie mishandelen en bedreigen en bleef drugsdealers sturen naar jullie om jullie lastig te vallen. Uw klachten bij de politie haalden niets uit.

Op 18 november 2022 verzocht u opnieuw om internationale bescherming in Duitsland, maar u ontving een negatief antwoord. Daarna keerde u terug naar Noord-Macedonië, waar u 5 maanden bleef. Terug in Noord-Macedonië klaagde u de vroegtijdige vrijlating van uw vader uit de gevangenis waarin hij volgens u veel langer dan drie maanden had moeten opgesloten worden tevergeefs bij de ombudsman aan. Daarna ging u naar Nederland, waar u op 15 juni 2023 om internationale bescherming verzocht. U kreeg daar direct een negatieve beslissing omdat ze zagen dat jullie in Duitsland ook een negatieve beslissing hadden gekregen. Op 25 oktober 2023 verzocht u samen met uw echtgenoot M. om internationale bescherming in België. Bij terugkeer vreest u dat één van jullie gedood zal worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: de eerste pagina's van de paspoorten van u en uw twee oudste kinderen, een document ter staving van uw religieus huwelijk met M. en Noord-Macedonische medische documenten d.d. 6 oktober 2022 en s.d. ter staving van het mesincident waarvan u het slachtoffer werd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Ten tijde van uw asielverzoek was u zes maanden zwanger en de bevalling was voor februari 2024 voorzien. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud pas een tweetal maanden na uw bevalling gepland (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er geen zaken waren waar rekening mee gehouden moest worden tijdens het persoonlijk onderhoud en dat alles 'oké' was (CGVS, p. 3). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U stelde dat u Noord-Macedonië heeft verlaten omdat uw omgeving tegen uw huwelijk met een christen was en dat u meermaals door uw vader en zijn vrienden bedreigd werd, alsook dat uw vader u in december 2021 met een mes stak in uw buik.

Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde terugkeer naar Noord-Macedonië na uw vergeefse tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland. In dit verband komt het bevreemdend over dat u uw paspoort niet kon bezorgen aan het Commissariaat-generaal. Voordat u naar Duitsland ging had uw grootmoeder, die in Duitsland woont, immers gezegd dat ze jullie paspoorten nodig had om het huis van uw vader te verkopen maar ze heeft die daarna nooit teruggegeven (CGVS, p. 10-11). Nochtans zou u hierna nog diverse reisbewegingen doorheen Europa gemaakt hebben en naar Noord-Macedonië teruggekeerd zijn (CGVS, p. 11) en verbleef u tijdens uw verblijf in Duitsland bij uw grootmoeder (CGVS, p. 17-18; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; DVZ-verklaring, vraag 42). Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij u de paspoorten toen niet zou hebben teruggegeven. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw originele paspoort nog in Prilep was (DVZ-verklaring, vraag 26). Uw verklaringen doen dan ook vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Dat dit het geval is, blijkt ook uit uw tegenstrijdige verklaringen over uw terugkeer naar Noord-Macedonië. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 1 jaar in Duitsland gebleven was waar u asiel hebt aangevraagd maar dat ze u een negatieve beslissing gaven en u wilden terugsturen naar Noord-Macedonië. U kon echter niet teruggaan (DVZ-verklaring, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in 2022 in Duitsland was en dat u daarna voor vijf maanden bent teruggekeerd naar Noord-Macedonië omdat één van uw kinderen daar was achtergebleven (CGVS, p. 11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u echter niets over deze terugkeer naar Noord-Macedonië (DVZ-verklaring, vraag 42). Bovendien blijkt uit uw dossier uit Duitsland dat uw twee kinderen op dat moment met u in Duitsland waren, waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u terugkeerde omdat één van hen daar was achtergebleven. Gelet op het voorgaande, heeft u uw terugkeer naar Noord-Macedonië na uw tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland niet aangetoond.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen in Duitsland dat uw vader reeds in 2017 overleden is. Bovendien baseerde u zich in Duitsland op totaal andere asielmotieven dan in België. Zo verklaarde u in Duitsland onder meer dat uw (toenmalige) man (van wie u gescheiden leefde) drugsverslaafd was en u had gedwongen zich te prostitueren omdat hij het geld nodig had voor zijn drugsgebruik. Uw man zou u en de kinderen hebben geslagen en bedreigd en u hebben verkocht aan een maffiagroep. Bovendien was u bang dat uw man u zou vermoorden omdat u hem had verlaten. Nergens vermeldde u uw relatie met een Egyptenaar die in Noord-Macedonië voor problemen met uw entourage, en in het bijzonder met uw vader, zou hebben gezorgd (zie Bescheid Aktenzeichen: 9817732-144, Seite 2).

Aangezien u in Duitsland zelfs niet eens het bestaan van uw huidige echtgenoot noch het mesincident met uw vader kort voor uw vertrek naar Duitsland vermeldde en aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw terugkeer naar Noord-Macedonië sinds uw tweede asielverzoek in Duitsland, kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u al in Noord-Macedonië een relatie met M. zou gehad hebben noch aan uw beweerde problemen die u ten gevolge van deze relatie met hem in Noord-Macedonië zou gehad hebben.

Volledigheidshalve kan, betreffende het ongeloofwaardige mesincident waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn, nog de volgende zaken worden opgemerkt:

a) U verklaarde dat uw vader u op 25 december 2021 stak (CGVS, p. 9). Nochtans wordt in het medische attestmet een beschrijving van de oorzaak van uw verwondingen gesteld dat u op 28 oktober 2022 met een mes werd gestoken. Gevraagd hoe dit kwam, antwoordde u het niet te weten, dat dit het echte document van de dokter was en dat u zich misschien vergist heeft (CGVS, p. 16-17). Het is niet aannemelijk dat u zich zo zou vergist hebben over het moment waarop dit incident heeft plaatsgevonden, temeer aangezien u ook verklaarde dat uw vader na dit incident 3 maanden tot maart of april in de gevangenis gezeten zou hebben wat niet kan kloppen als het incident daadwerkelijk in oktober heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 11-12). Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan de neergelegde medische documenten gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

b) U bezorgde geen politionele of gerechtelijke documenten – uw vader zou naar aanleiding van het mesincident zijn veroordeeld en u zou zijn vervoegde vrijlating na het betalen van een voor u onbekend geldbedrag bij de ombudsman hebben aangeklaagd (CGVS, p. 9-12) – noch documenten ter staving van de verschillende klachten die u bij de politie indiende aan het Commissariaat-generaal. U verklaarde nochtans dat u deze documenten de dag na het persoonlijk onderhoud zou bezorgen (CGVS, p. 10-11, p. 13-14, p. 18) en er kan redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat zij spontaan

alle elementen en documenten aanbrengt die haar asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer aangezien u het belang van documenten lijkt in te zien aangezien u verklaarde dat u in Duitsland een negatieve beslissing kreeg omdat u geen documenten of bewijzen had meegebracht (CGVS, p. 5, p. 8). Gelet hierop is uw verklaring dat u niet wist dat u die documenten nodig zou hebben en dat u dacht dat enkel de documenten van de dokter, waar geen bewijswaarde aan gehecht kan worden, nodig zouden zijn niet overtuigend (CGVS, p. 14).

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië bij eventuele problemen aldaar omwille van uw actuele relatie met M. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw relatie met M. in Noord-Macedonië noch aan de hierdoor ondervonden problemen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de verschillende politiekachten die u en uw echtgenoot M. bij de politie tegen uw vader en zijn vrienden ingediend zouden hebben en naar aanleiding waarvan de politie volgens u niets zou hebben gedaan, mogelijk omdat uw vader invloed zou gehad hebben (CGVS, p. 7-8, p. 12-14). Overigens legde u hiervan, zoals reeds eerder aangehaald, geen enkel bewijs neer ondanks uw engagement om dit te doen (CGVS, p. 13-14, p. 18).

U verklaarde ook nog dat de politie in Noord-Macedonië haar werk niet goed doet en dat ze niets doet voor vrouwen die klacht indienen (CGVS, p. 7, p. 12-13). In tegenstelling tot uw blote beweringen in dit verband blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Noord-Macedonië werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er niet door u gekende (CGVS, p. 13) mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren.

In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

*Hoewel u stelde dat de politie in Noord-Macedonië niets doet voor vrouwen en dat er heel veel familiale problemen zijn maar dat niemand iets doet (CGVS, p. 7, p. 12) blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) evenwel dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn of gemeenschapscentra en ngo's. Er zijn in Noord-Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. Noord-Macedonië ratificeerde in december 2017 het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (de Conventie van Istanboel) (inwerkingtreding 1 juli 2018) en ontwikkelde in navolging hiervan drie nationale actieplannen. Het doel is huiselijk geweld drastisch te verminderen en in deze tot een nultolerantiebeleid te komen.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteit en die van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. De islamitische huwelijksakte toont hoogstens aan dat jullie, in tegenstelling tot M.'s verklaringen – hij zei dat jullie enkel voor de wet zijn getrouwd (CGVS M., p. 4) – in 2023, toen M. in Ter Apel, Nederland, verbleef, een islamitisch huwelijk aangingen, niets meer. Dit document, dat geenszins een officieel document betreft en waaraan, gelet op de geciteerde verklaringen van M. over zijn wettelijk huwelijk met u, slechts weinig bewijswaarde kan worden gehecht, kan dus geenszins bewijzen dat jullie al meer dan een decennium een relatie met elkaar zouden hebben. Aan de documenten van de dokter kan geen bewijswaarde gehecht worden.

Ook inzake het asielverzoek van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroept verzoekster zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op de vluchtelingenstatus. Ten eerste hekelt zij de volgens haar vreemde redenering van de commissaris-generaal dat zij haar paspoort zou hebben achtergehouden. Zij meent dat zij hier geen enkel belang bij heeft. Zij benadrukt in deze dat zij vermeldde dat zij in 2014 om internationale bescherming verzocht in Duitsland, dat zij eind 2022 opnieuw om internationale bescherming verzocht en dat zij dit opnieuw deed in 2023 in Nederland en België. Volgens haar is het dan ook verwonderlijk dat zij haar paspoort zou achtergehouden hebben, gezien zij heel eerlijk vermeldde waar zij om internationale bescherming verzocht. Ten tweede gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake haar asielmotieven in Duitsland. Te dezen betoogt zij dat zij nooit haar verklaringen in Duitsland heeft kunnen nalezen en dat zij met deze verklaringen nooit werd geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud, terwijl de verwerende partij haar hiermee wel had kunnen confronteren zodat zij hierop kon reageren. Verder benadrukt verzoekster dat zij de waarheid heeft verteld bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en stelt zij dat haar verklaringen in andere landen en de vergelijking hiervan – om welke reden dan ook – met de motieven die zij uiteenzette in België niets te maken heeft met wat zij in België vertelde. Ten derde gaat verzoekster in op het incident met het mes. Zij oppert dat het medisch stuk dat zij neerlegde het juiste stuk is en dat de stresssituatie waarin zij zich bevond en nog steeds bevindt ervoor zorgde dat zij de hele tijdslijn niet volledig kon reconstrueren waardoor zij zich heeft vergist van datum. Ten vierde, wat betreft het feit dat zij geen politionele documenten bijbracht, stelt verzoekster dat zij inderdaad niet op de hoogte was dat dit zo belangrijk was en dat zij meende dat het doktersbewijs voldoende was. Tot slot is verzoekster het niet eens met de beslissing van de commissaris-generaal om Noord-Macedonië als veilig land te aanzien. In deze stelt verzoekster dat zij weinig vertrouwen heeft in de politie. Zij voegt hieraan toe dat er in Noord-Macedonië veel corruptie heerst en dat de commissaris-generaal dit ook erkent in haar landeninformatie, die zij bij haar verzoekschrift voegt (stuk 4). Onder verwijzing naar een passage uit deze landeninformatie onderstreept verzoekster dat er corruptie heerst en dat de politie niet veel vertrouwen geniet. Zij vervolgt dat dit net is wat zij aankaarte en dat zij uitdrukkelijk stelde dat de politie haar werk niet goed doet. Zij besluit dat de commissaris-generaal haar eigen informatie in de bestreden beslissing betwist en tegensprekt door te wijzen op de verschillende initiatieven die genomen zijn in Noord-Macedonië.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat zij, voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog bij het voorliggend verzoekschrift *screenshots* van de website van de commissaris-generaal met informatie over de COI Focus, “*Noord-Macedonië Algemene Situatie*”, van 15 december 2022 (stuk 4).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Verzoekster betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.5. Verzoekster betwist de inhoud van de bestreden beslissing in dit kader niet waar, mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

“Bij KB van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

2.3.6. Na grondige lezing van het dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt terdege en afdoende gemotiveerd dat verzoekster geen dergelijke elementen bijbrengt.

2.3.7. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Noord-Macedonië, te worden vervolgd door haar vader (en haar ruimere omgeving) omdat zij haar huwelijk met een christen, genaamd M. G. (gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 326 296), niet aanvaardde. Zij werd reeds bedreigd en met een mes gestoken door haar vader en vreest dat zij, haar echtgenoot en haar kinderen, waarvan men denkt dat een christen de vader is, vermoord zullen worden.

Blijkens de bestreden beslissing kan vooreerst (i) geen geloof gehecht worden aan verzoeksters problemen, omwille van verschillende redenen. Zo (a) kan geen geloof gehecht worden aan haar beweerde terugkeer naar Noord-Macedonië na haar vergeefse tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland, gelet op tegenstrijdige verklaringen en op verklaringen die doen vermoeden dat zij paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Verder (b) blijkt uit de verklaringen die verzoekster in Duitsland aflegde dat haar vader reeds in 2017 overleden is, dat zij zich daar op totaal andere asielmotieven baseerde dan in België en dat zij daar zelfs geen melding maakte van het bestaan van haar vermeende relatie met een Egyptenaar die in Noord-Macedonië voor problemen zou hebben gezorgd met haar entourage en in het bijzonder met haar vader, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring dat zij reeds in Noord-Macedonië een relatie had met M. G., noch aan de vermeende problemen ten gevolge van deze relatie. Bovendien (c) wordt de geloofwaardigheid van het vermeende incident met het mes verder ondermijnd gelet op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en het medisch arrest dat zij neergelegde en gelet op het feit dat zij geen politionele of gerechtelijke documenten neerlegde ter staving van haar verklaringen. Daarnaast (ii) maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij geen beroep zou kunnen doen op bescherming voorzien in Noord-Macedonië. Ten slotte (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij komt in het voorliggende verzoekschrift immers in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.3.8. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster voorgehouden problemen met haar vader en haar omgeving omwille van haar vermeend huwelijk met M. G., een christen.

2.3.8.1. In de bestreden beslissing wordt in dit verband vooreerst naar recht het volgende overwogen:

“Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde terugkeer naar Noord-Macedonië na uw vergeefse tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland. In dit verband komt het bevreemdend over dat u uw paspoort niet kon bezorgen aan het Commissariaat-generaal. Voordat u naar Duitsland ging had uw grootmoeder, die in Duitsland woont, immers gezegd dat ze jullie paspoorten nodig had om het huis van uw vader te verkopen maar ze heeft die daarna nooit teruggegeven (CGVS, p. 10-11). Nochtans zou u hierna nog diverse reisbewegingen doorheen Europa gemaakt hebben en naar Noord-Macedonië teruggekeerd zijn (CGVS, p. 11) en verbleef u tijdens uw verblijf in Duitsland bij uw grootmoeder (CGVS, p. 17-18; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; DVZ-verklaring, vraag 42).

Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij u de paspoorten toen niet zou hebben teruggegeven. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw originele paspoort nog in Prilep was (DVZ-verklaring, vraag 26). Uw verklaringen doen dan ook vermoeden dat u uw paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt, omdat er hierin mogelijks informatie staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Dat dit het geval is, blijkt ook uit uw tegenstrijdige verklaringen over uw terugkeer naar Noord-Macedonië. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 1 jaar in Duitsland gebleven was waar u asiel hebt aangevraagd maar dat ze u een negatieve beslissing gaven en u wilden terugsturen naar Noord-Macedonië. U kon echter niet teruggaan (DVZ-verklaring, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in 2022 in Duitsland was en dat u daarna voor vijf maanden bent teruggekeerd naar Noord-Macedonië omdat één van uw kinderen daar was achtergebleven (CGVS, p. 11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u echter niets over deze terugkeer naar Noord-Macedonië (DVZ-verklaring, vraag 42). Bovendien blijkt uit uw dossier uit Duitsland dat uw twee kinderen op dat moment met u in Duitsland waren, waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u terugkeerde omdat één van hen daar was achtergebleven. Gelet op het voorgaande, heeft u uw terugkeer naar Noord-Macedonië na uw tweede verzoek om internationale bescherming in Duitsland niet aangetoond.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen in Duitsland dat uw vader reeds in 2017 overleden is. Bovendien baseerde u zich in Duitsland op totaal andere asielmotieven dan in België. Zo verklaarde u in Duitsland onder meer dat uw (toenmalige) man (van wie u gescheiden leefde) drugsverslaafd was en u had gedwongen zich te prostitueren omdat hij het geld nodig had voor zijn drugsgebruik. Uw man zou u en de kinderen hebben geslagen en bedreigd en u hebben verkocht aan een maffiagroep. Bovendien was u bang dat uw man u zou vermoorden omdat u hem had verlaten. Nergens vermeldde u uw relatie met een Egyptenaar die in Noord-Macedonië voor problemen met uw entourage, en in het bijzonder met uw vader, zou hebben gezorgd (zie Bescheid Aktenzeichen: 9817732-144, Seite 2)."

Gelet op het voorgaande en in het bijzonder het feit dat verzoekster in Duitsland zelfs niet eens het bestaan van haar huidige partner M. G., noch het incident met een mes met haar vader kort voor haar vertrek naar Duitsland vermeldde en het feit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan haar terugkeer naar Noord-Macedonië sinds haar tweede beschermingsverzoek in Duitsland, kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters vermeende problemen met haar vader en haar omgeving omwille van haar vermeend huwelijk met M. G., een christen. Meer zelfs, er kan eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij al in Noord-Macedonië een relatie met M. G. zou gehad hebben en dus ook aan haar bewering dat zij sinds 2010 met hem getrouwd is. In deze kan gewezen worden op het feit dat, waar verzoekster stelt dat zij getrouwd zijn voor de moskee, haar huidige partner verklaarde dat zij enkel voor de wet trouwden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17 en notities persoonlijk onderhoud M. G., p. 4). Uit de door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde islamitische huwelijksakte uitgegeven in 2023 blijkt dat verzoekster en M. G., toen M. G. in Ter Apel, Nederland, verbleef, een islamitisch huwelijk aangingen. Los van het feit dat dit document een beperkte bewijswaarde heeft gelet op het feit dat dit geen officieel document is en niet overeenstemt met de verklaringen die M. G. over hun huwelijk aflegde, kan dit geenszins een bewijs vormen dat zij al meer dan een decennium een relatie met elkaar zouden hebben en al sinds 2010 met elkaar gehuwd zouden zijn.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster vooreerst dat zij niet inziet welk belang zij zou hebben bij het achterhouden van haar paspoort en dat, gezien het feit dat zij wel eerlijk vertelde waar zij overal om internationale bescherming had verzocht, het verwonderlijk zou zijn dat zij haar paspoort zou achterhouden. Dat verzoekster eerlijk was over waar zij al om internationale bescherming verzocht, doet op generlei wijze afbreuk aan de voormelde pertinente overwegingen op basis waarvan terecht besloten wordt dat deze doen vermoeden dat verzoekster haar paspoort achterhoudt en dit omdat er hier mogelijks informatie in staat die niet overeenstemt met de verklaringen die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud afgelegde inzake haar terugkeer naar Noord-Macedonië na de afwijzing van haar tweede beschermingsverzoek in Duitsland. Zij onderneemt verder niet de minste poging om de overige pertinente overwegingen van de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van haar terugkeer naar Noord-Macedonië na de afwijzing van haar tweede beschermingsverzoek in Duitsland in een ander daglicht te plaatsen.

Verder benadrukt de Raad dat het feit dat de verklaringen, die verzoekster aflegde in Duitsland, op essentiële punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zij aflegde in België, wat ernstig afbreuk doet aan deze laatste verklaringen. In deze merkt de Raad op dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen, afgelegd in het kader van beide procedures, te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers "*specifieke informatie*" conform artikel 48/6, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekster tijdens de administratieve procedure een verklaring betreffende vragen om inlichtingen ondertekend heeft waarin zij verklaart de Belgische autoriteiten toelating te geven om inlichtingen in te

winnen in andere landen en vooral na te gaan of zij al dan niet aldaar reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende en om, indien zulks het geval is, haar originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van haar aanvraag te laten overmaken. De commissaris-generaal nam aldus terecht de verklaringen die verzoekster in Duitsland aflegde in overweging. Door deze te vergelijken met de verklaringen die zij aflegde in België, hield de commissaris-generaal bijgevolg ook wel degelijk rekening met verzoeksters verklaringen, zoals afgelegd in België. Bovendien kan in dit verband worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beslissing niet louter baseerde op tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen in Duitsland en België, maar ook op andere overwegingen (zie *supra* en *infra*). Dat verzoekster haar verklaringen in Duitsland niet kon nalezen, is een louter blote bewering. Het gaat overigens ook niet om details van verklaringen maar om verklaringen over haar levensverloop en het asielrelaas als dusdanig. Hoe dan ook kan verzoekster het onderhavige beroep niet aanwenden als een beroep inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming die zij in Duitsland doorliep. Waar verzoekster tot slot oppert dat zij bij het commissariaat-generaal geenszins geconfronteerd werd met de verklaringen die zij in Duitsland aflegde en zij hier aldus niet op kon reageren, wijst de Raad op de inhoud van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003): *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Duitsland en België en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.3.8.2. Daarnaast meent de commissaris-generaal terecht dat de geloofwaardigheid van het incident met een mes verder ondergraven wordt door volgende vaststellingen:

“a) U verklaarde dat uw vader u op 25 december 2021 stak (CGVS, p. 9). Nochtans wordt in het medische attest met een beschrijving van de oorzaak van uw verwondingen gesteld dat u op 28 oktober 2022 met een mes werd gestoken. Gevraagd hoe dit kwam, antwoordde u het niet te weten, dat dit het echte document van de dokter was en dat u zich misschien vergist heeft (CGVS, p. 16-17). Het is niet aannemelijk dat u zich zou vergist hebben over het moment waarop dit incident heeft plaatsgevonden, temeer aangezien u ook verklaarde dat uw vader na dit incident 3 maanden tot maart of april in de gevangenis gezeten zou hebben wat niet kan kloppen als het incident daadwerkelijk in oktober heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 11-12). Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan de neergelegde medische documenten gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

b) U bezorgde geen politionele of gerechtelijke documenten – uw vader zou naar aanleiding van het mesincident zijn veroordeeld en u zou zijn vervroegde vrijlating na het betalen van een voor u onbekend geldbedrag bij de ombudsman hebben aangeklaagd (CGVS, p. 9-12) – noch documenten ter staving van de verschillende klachten die u bij de politie indiende aan het Commissariaat-generaal. U verklaarde nochtans dat u deze documenten de dag na het persoonlijk onderhoud zou bezorgen (CGVS, p. 10-11, p. 13-14, p. 18) en er kan redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die haar asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer aangezien u het belang van documenten lijkt in te zien aangezien u verklaarde dat u in Duitsland een negatieve beslissing kreeg omdat u geen documenten of bewijzen had meegebracht (CGVS, p. 5, p. 8). Gelet hierop is uw verklaring dat u niet wist dat u die documenten nodig zou hebben en dat u dacht dat enkel de documenten van de dokter, waar geen bewijswaarde aan gehecht kan worden, nodig zouden zijn niet overtuigend (CGVS, p. 14).”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster in dit verband enerzijds dat het medisch stuk dat zij neerlegde het juiste stuk is en dat de stresssituatie waarin zij zich bevond en nog steeds bevindt ervoor zorgde dat zij de hele tijdslijn niet volledig kon reconstrueren waardoor zij zich heeft vergist van datum. In deze treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat niet kan ingezien worden dat verzoekster zich hier vergiste, gelet op het belang van deze gebeurtenis en de omvang van de tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en het medisch attest. Bovendien verklaarde verzoekster dat haar vader na dit incident drie maanden tot maart of april (2022) in de gevangenis zat, hetgeen eveneens niet te rijmen valt met de inhoud van het medisch attest. Waar verzoekster wijst op het gegeven dat zij stress had, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekster niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, en nog steeds, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoekster verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van de asielmotieven doorheen de administratieve procedure op een dienstige wijze uiteen te zetten. Tot slot onderstreept de Raad dat het louter volharden in de inhoud van het medisch document geenszins verschoning kan bieden voor het feit dat haar verklaringen hiermee niet te rijmen vallen.

Waar verzoekster anderzijds in het verzoekschrift oppert dat zij niet op de hoogte was van het belang van andere documenten en dat zij meende dat het medisch attest voldoende zou zijn, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen juist blijkt dat zij op de hoogte was van het belang van documenten tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dit in samenhang gezien met het feit dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij minstens enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen van de vele contacten met de Noord-Macedonische autoriteiten die zij beweert gehad te hebben en het feit dat zij zelf ook verklaarde dat zij dergelijke documenten kort na het persoonlijk onderhoud zou neerleggen en dit tot op heden niet deed, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.3.9. Nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende problemen, slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat zij voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, algemeen genomen, uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de weblink wordt opgenomen, te weten de COI Focus “Noord-Macedonië Algemene Situatie” van 5 december 2023, het volgende blijkt:

*“[...] (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Noord-Macedonië werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot*

een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er niet door u gekende (CGVS, p. 13) mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren.

In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m."

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Noord-Macedonische autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

De voorgaande conclusie vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Noord-Macedonië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024). Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Specifiek wat de situatie van vrouwen betreft, wordt in de bestreden beslissing in dit verband terdege verwezen naar volgende vaststellingen uit de beschikbare algemene informatie:

"[...] blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20231205.p

df of <https://www.cgvs.be/nl>) evenwel dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn of gemeenschapscentra en ngo's. Er zijn in Noord-Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. Noord-Macedonië ratificeerde in december 2017 het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (de Conventie van Istanboel) (inwerkingtreding 1 juli 2018) en ontwikkelde in navolging hiervan drie nationale actieplannen. Het doel is huiselijk geweld drastisch te verminderen en in deze tot een nultolerantiebeleid te komen."

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Noord-Macedonische autoriteiten algemeen gezien aan hun onderdanen – ook aan vrouwen – voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift geenszins in afbreuk te doen aan het voorgaande. Waar zij onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde *screenshots* van de website van het commissariaat-generaal inzake de COI Focus, "Noord-Macedonië Algemene Situatie" van 15 december 2022 (stuk 4), stelt dat er veel corruptie is in haar land van herkomst, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de bestreden beslissing gebaseerd is op een recentere COI Focus van 5 december 2023. Hierin wordt niet betwist dat er nog ruimte voor verbetering is en dat er nog pijnpunten blijven, onder andere op het vlak van corruptie en de werking van de politie en het gerecht, doch in deze recentste COI Focus wordt evenwel niet gesproken van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming in Noord-Macedonië, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Noord-Macedonische overheden wendt dan wel wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Noord-Macedonische overheid voor bescherming. Verzoekster blijft hier echter geheel in gebreke.

Te dezen wijst de Raad op verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de politie in Noord-Macedonië haar werk niet goed doet en dat zij niets doet voor vrouwen die klacht indienen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 12-13). Deze algemene blote beweringen worden echter tegengesproken door voormelde algemene informatie. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan de verschillende politiekklachten die verzoekster bij de politie tegen haar vader en zijn vrienden ingediend zouden hebben en naar aanleiding waarvan de politie niets zou gedaan hebben, mogelijks omdat haar vader invloed zou hebben (*ibid.*, 7-8, 12-14). Evenmin kan geloof gehecht worden aan het gegeven als zou haar vader naar aanleiding van het incident met het mes veroordeeld zijn, doch eerder vrijgekomen zijn na het betalen van een geldsom. Ondanks verzoeksters voornemen tijdens haar persoonlijk onderhoud hieromtrent (*ibid.* 13-14, 18), ligt er immers tot op heden geen enkel bewijs voor in dit verband (zie *supra*). Hetzelfde geldt voor haar bewering als zou zij dit hebben aangeklaagd bij de ombudsman. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt verder ondermijnd door het gegeven dat geen geloof kan worden gehecht aan haar terugkeer naar Noord-Macedonië nadat haar tweede beschermingsverzoek in Duitsland werd afgewezen (zie *supra*), wat nochtans het moment was waarop zij deze klacht zou hebben ingediend. In ieder geval heeft verzoekster het resultaat van deze klacht niet afgewacht (*ibid.*, p. 14).

Verzoekster brengt in het verzoekschrift niets bij dat afbreuk kan doen aan de voorgaande analyse waaruit blijkt dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij, wat betreft de problemen met haar vader en ruimere omgeving, bij terugkeer geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.3.10. De door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

2.3.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen

voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.15. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het door verzoeksters huidige partner bij de Raad ingestelde beroep, gekend onder het rolnummer RvV 326 296, werd verworpen bij arrest nr. 323 214 van 12 maart 2025.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Macedonisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------